ÍZELÍTŐ

Ugyanis egy pillanat alatt vakító napfény öntötte el újra a világot. Nem csak odakint a szabadban, de két másodperccel később a tévéközvetítésben is, amit önfeledt kiáltásokkal és nagy lelkendezéssel kommentált a riporter, aki épp egy baleseti helyszínről tudósított. Az operatőr úgy meglepődött, hogy majdnem elejtette a kameráját, aztán gyorsan körbepásztázott, az eget bámuló, hunyorgó, könnybe lábadó szemű embereket próbálva először megörökíteni.

Én azonban ekkor már nem figyeltem a képernyőre, mert a kivilágosodás után rögtön kinéztem az ablakon és amit láttam, az jó időre magára vonta tekintetem. Nem csak nekem, de az egész emberiségnek, ahogy próbáltuk feldolgozni az érthetetlen látványt.

A szomszédos lakóházak piros cserepes teteje és a fák zöld lombjai fölött ugyanis sehol sem láttam az égbolt megszokott világoskékjét. Helyette zöld, barna, homok sárga, sötétkék és fehér színek uralták az eget, szabálytalan pacákat, furcsa mintázatokat alkotva, ami feltűnően ismerős volt, mégsem tudtam hová tenni. Vajon mi lehet ez?

Megfeledkezve a tévéadásról felálltam és az erkélyajtóhoz léptem, hunyorogva a kintről beözönlő erős fényben. Amint a szemem hozzászokott a hirtelen világossághoz, félrerántottam a csipkefüggönyt és alaposan körülnéztem, de minden irányban csak ezt a mintázatot láttam az égen, amennyire az erkélytető miatti korlátozott kilátás engedte.

Vetettem egy röpke pillantást az utcán ácsorgó emberekre, akik szintén az eget bámulták és fölfelé mutogattak, előbb csodálkozva, majd értetlenkedve, végül pedig rémülten, ahogy próbálták feldolgozni a történteket és a hihetetlen égi jelenséget. A környéken eluralkodó általános izgalomból és erősödő kiabálásból azonnal leszűrtem a tanulságot, miszerint ismét odakint a helyem, ahonnan többet láthatok a világból. Ezért kirohantam az előszobába: papucsot le, cipőt fel, ajtót kinyitni, ki a lépcsőházba. Szerencsére ezúttal volt annyi eszem, hogy kulcsra zártam magam mögött az ajtót, s csak aztán rohantam le a földszintre, majd ki az utcára a nyakukat tekergető szomszédok közé.

Mivel a panelház és a hársfák sokat takartak az égből, egyenesen kiszaladtam az országút szélére, sőt bemerészkedtem az összetört gépkocsik közé és megálltam a Gyulai út kellős közepén. Aztán addig bámultam hátrahajtott fejjel a fölénk boruló látványt, míg belesajdult a nyakam az erőlködésbe. Körülöttem mindenki ugyanígy tett, s közben röpködtek a furcsábbnál furcsább kérdések, válaszok, sóhajok és káromkodások a levegőben.

- Ez meg mi az ördög...? Meg tudná valaki mondani...? - nyekeregte egy idős asszony, az olvasószemüvegét igazgatva orrán.

- Behorpadt a világ! - állapította meg egy nyalka srác a szakképző iskolából.

- Nem! Inkább olyan, mintha kifordult volna magából! - vélte mellette a társa, maga fölé tartva mobiltelefonját, hogy lefotózza a panorámát.

- Hová lett az ég...?

A legtöbben képtelenek voltak felfogni az eléjük táruló, pontosabban föléjük boruló perspektívát, így az elméjük különféle magyarázatokat fabrikált a jelenségre az első percekben. Velük ellentétben én pár másodperc alatt felfogtam, mi történhetett, s bár nehezen tudtam elhinni (főleg a képzettségem miatt), hogy ilyesmi lehetséges, mégis gyorsan megbarátkoztam a gondolattal: az égbolton a Föld felszínét látom! Valahogyan kifordítva! Mintha csak egy stoppolásra váró zokni lenne a bolygó!

- Hé! Ez nem valami vetített kép?

- Nézzétek! Ott van Amerika!

A legtöbben nyugati irányba bámultunk, ahol a belváros épületein és az Evangélikus Nagytemplom tornyán túl a Pireneusi-félsziget jellegzetes alakja látszott kevéssel a horizont fölött. Szemre úgy becsültem, körülbelül 8-10 fokos magasságban lehet az égbolton. Tőle balra az afrikai partok húzódtak a Gibraltári-szoroson túl. Jobbra a kórház

emeletes épülete takarta el Franciaországot és a Brit-szigeteket, de az Atlanti-óceán sötétkék vizén úszó Izland pont fölötte volt a háztetőnek. Mögötte, azaz fölötte Grönland fehéres nyúlványa bújt meg a felhők alatt. Az Észak-Amerikai kontinens tömbje uralta a nyugati eget. A keleti part körülbelül 30-35 fokos szögmagasságban húzódott, a nyugati part pedig 45-50 fokkal volt a horizont fölött. Azon túl a Csendes-óceán hatalmas mezeje, csupa kék és fehér az elszórt felhőfoltok miatt.

Közép-Amerika szépen kunkorodó farokként nyúlt dél felé, alatta Kuba csíkjával és a Karib-tenger szigeteinek pöttyöcskéivel. Ezen túl a Dél-Amerikai földrész zöldje húzódott egész az Antarktisz fehér pacájáig, ami messze a fejünk felett lebegett, legalább 60-70 fok magasan. A panelház tömbje javarészt eltakarta Afrikát, de a fekete kontinens déli csúcsát így is lehetett látni. Sárgásbarna volt a sivatagok miatt.

- Biztos valami optikai csalódás lesz...! Mint a délibáb...! - magyarázta valaki a közelben, az izgalomtól elcsukló hangon.

- Hű! Az anyját...!

- De hát ez nem lehetséges...!

- Ti is azt látjátok, amit én?

- Miért? Te mit látsz?

Lassan dél felé fordultam, majd keletnek, leesett állal gyönyörködve a képtelen látványban. Délkeleti irányban a Berzsenyi utcai kertes házak csúcsai fölött nagy háromszögként nyúlt bele az Indiai-óceánba a Hindusztáni-félsziget sárgás-zöldes hegye. Fölötte az Indonéz-szigetvilág 35-45 fokos magasságig terjedt, azon túl pedig Ausztrália ismerős homokszínű pacája terpeszkedett a déli sarkvidék mellett egész magasan. Új-Zéland vékony csíkja alig látszott a fejünk felett trónoló Naptól. Hunyorogva méregettem a keleti égboltot uraló Ázsiát, a sportcsarnok fölött elnyúló Kaszpi-tengert, a Közel-Kelet sárgásbarna területét, a Himalája fehér felhőkkel fedett zónáját, azon túl pedig Kínát és Szibériát. Ezt láttam az előbb az ablakból is, de a szokatlan, ferde perspektíva miatt az agyam képtelen volt helyesen értelmezni a képet. Japán úgy 40 fokra lehetett a horizont fölött. Azon túl megint a Csendes-óceán kékjébe merült a szemem, ami hatalmas kupolaként borult ránk, közepén a Nappal.